

Budapest, 1955. március 16.

Kedves Lukács Elvtárs !

Amikor ma reggel az ujságban olvastam, hogy Kossuth-díjat kapott egész életművéért, arra gondoltam, hogy ehhez az egész életműhöz nemcsak az indokolásban megnevezett esztétikai és filozófiai munkássága és kimagasló békeharcos tevékenysége, de az a forradalmi, nevelő, kommunista emberi magatartása, élete is hozzátartozik, amellyel sokunkat - olyanokat is, akik nem sokszor voltunk közvetlen környezetében - segített kommunistákká nevelni.

Ahányszor látom, vagy hallok Lukács elvtársról, mindig felelevenedik két emlék: az egyik 1929-ben lehetett, amikor illegálisan volt itt Budapesten és Váci-ut 16. alatti kis lakásomon egyszer hiába várt egy találkozóra /később megtudtuk, hogy a találkozóra várt Schillinger Lászlót lefogták/ és érdeklődött tanulásomról és negyedórás beszélgetésben komoly tudásszomjat ébresztett bennem a marxizmus-leninizmus megismeréséhez. A másik emlék 1939- vagy 40-ből való, amikor moszkvai lakásán voltam és nagyon elvtársi módon tett eleget kérésemnek, hogy szovjet állampolgárság felvételénél ajánlóképen szerepeljen.

Ne haragudjon, hogy egyszerű egymondatos gratuláció helyett ilyen hosszú levelet írok, de nagyon kikíváncozott belőlem, hogy ezeket megmondjam.

Elvtársi üdvözlettel:

MTA FIL. INT.
Lukács Arch.

Horvát Vera